

JAK PŘEKAZIT SVATBU

A photograph of three people sitting together in conversation. On the left, a woman with long dark hair looks towards the center with a concerned expression. In the middle, a woman with short brown hair and glasses looks towards the man on the right. On the right, a man with curly hair and a beard is speaking and pointing his finger towards the woman in the middle. They are all wearing casual clothing. The background is slightly blurred, showing some greenery and a building.

Beth Reekles

KIOKAN

Copyright © Beth Reekles 2025
Translation © Markéta Johnová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE LAYOVER
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Sphere
přeložila Markéta Johnová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-571-4

Kayleigh Louise Michaelsová
&
Marcus Nicholson

že si řeknou své ANO
v sobotu 24. května v 10:30
La Villa Laguna Azul
Barcelona, Španělsko

Po obřadu vás zveme na večeři a tanec.

*Formální oděv
(prosíme žádná tyrkysová,
všechny ostatní barvy jsou vítány).*

Bez dětí. Děkujeme za pochopení.

*Tipy na ubytování a dopravu najdete
na kaycuswedding.com*

*Místo darů uvítáme
příspěvek na satební cestu –
více informací na naší webové stránce!*

KAPITOLA PRVNÍ

GEMMA

Představ si to: žiješ dokonalý život. Přesně takový, jaký sis vysnila.

Našla sis dokonalého chlapa: je hezký a svým úsměvem si dokáže každého bez výjimky získat. Vždycky když ho vidíš, tak trochu se ti podlomí kolena. Má skvělé vlasy, skvělý smysl pro humor a pomáhá ti s vařením. Jednoduše překonává všechna tvá očekávání.

Vytvořili jste společně dokonalý domov: bydlíte v bytě, který se vám podařilo koupit za hubičku v době, kdy byly úrokové sazby tak zázračně nízko, že jste na něj dostali hypotéku. Měsíce jsi projížděla Pinterest, abys ho zařídila přesně podle svých představ – elegantně, vkusně, a aby dokonale odpovídal tvému stylu. A když pak sdílíš fotky na Instagramu nebo pozveš přátele na návštěvu, všichni s úžasem obdivují odhalené trámy, přirozené světlo a dubové parkety, které jsi objevila pod starým zašlým kobercem.

Máš dokonalou práci: získala jsi povýšení, kvůli kterému ses roky dřela. Společně s ním přišlo zvýšení platu a honosný titul – odměna za všechny ty noci, kdy jsi šla spát až nad ránem, abys včas odevzdala „urgentní“ úkol. Kompenzace za stres, který ti způsobil padání vlasů a tik v oku pokaždé, když ti na Teamsech vyskočila nová zpráva. Ale stálo to všechno za to.

Nakonec třešnička na dortu: budeš mít dokonalou svatbu.

A ne ledajakou. Vysnila sis svatbu v pohádkovém resortu s písčnou pláží jen kousek od Barcelony. Dokonalé šaty, dokonalé místo, dokonalý svatební dort...

Prožijete dokonalý den. Samotné se mi občas nechce věřit, že něco tak perfektního vůbec existuje, že někdo má život jako z romantického filmu.

Dokonalý start do dokonalého života.

Jak já tu mrchu, co mi ten život ukradla, nenávidím.

Moje „nejlepší kamarádka“. *Nevěsta*.

Stojím na letišti a čekám na let do Barcelony, který mě na tu pohádkovou svatbu dopraví, a v kapse mě pálí mobil. Přesněji řečeno – pálí mě video, které jsem na ten mobil natočila během její rozlučky se svobodou.

To video by mohlo všechno zhatit.

Měla jsem ho smazat. Jako její nejlepší kamarádka a svědkyně jsem to rozhodně měla udělat.

Měla, ale neudělala.

V hlavě mi zní monolog jako ze *Sexu ve městě*. Úplně slyším Carrie, jak říká, jaká by to byla škoda, kdyby to video čirou náhodou někdo omylem pustil zrovna během téhle dokonalé svatby.

KAPITOLA DRUHÁ

LEON

To, že jsem na letiště dorazil pozdě, určitě není žádné znamení. Stejně tak není znamení, že jsem se musel vracet, protože jsem si doma zapomněl pas, že jsem cestou na letiště píchnul, že jsem pak musel jet Uberem a řidič mi omylem naučtoval cestu dvakrát, a že jsem si polil kalhoty kávou. Chvilku to vypadalo, že ani neodletíme, protože to odpoledne kvůli přívalovým deštům a silnému větru museli zrušit několik letů.

Pravda je ovšem taková, že tam to znamení hledám.

Protože tahle svatba by se fakt neměla konat.

Není to poprvé, co mě to napadlo. A taky vím, že nejsem jediný, kdo si to myslí. Ale co můžete dělat, když vám sestra tvrdí, že potkala lásku svého života? Když je natolik poblázněná, že si vůbec neuvědomuje, že se zasnuby, svatba a společné bydlení seběhly až podezřele rychle?

Nemůžu se jí jen tak podívat do očí a říct jí, že dělá chybu.

Skoro se modlím, aby let zrušili. Slíbil jsem, že za tátu pronesu svatební řeč, a ten prázdný zápisník, který s sebou měsíce tahám v naději, že odněkud přijde inspirace, mě doslova pronásleduje. Kdyby ten let zrušili, nemusel bych nikam jezdit. Nemusel bych tam před všemi svatebčany lhát, jakou máme z Kayleighiny svatby radost.

Když na tu svatbu pomyslím, mám namísto své štěstím rozzářené sestry před očima mámin nucený úsměv. Vybavím si, jak táta několikrát zamrkal, než tiše řekl: „Samozřejmě,

máš pravdu,“ když mu Kayleigh oznámila, že ji k oltáři nepovede, protože na to přece nemá dost sil.

Než potkala Marcuse, nikdy se takhle nechovala.

V hlavě mi začínají vířit možné začátky svatební řeči. Strávil jsem dost času googlením, abych věděl, jak tyhle proslavy obvykle začínají.

Když jsme Marcuse poprvé uviděli, pomyslím si a vzápětí mi mozek vypoví službu.

Když jsme Marcuse poprvé uviděli...

Napadá mě celá řada prázdných frází, které bych mohl použít. Mohl bych mluvit o tom, jak zamilovaně se na sebe s Kay dívali, jak nám všem bylo jasné, že jsou pro sebe stvoření, že jsme hned věděli, že bude co nevidět svatba...

Když jsme Marcuse poprvé uviděli, pomyslím si trpce, *všichni jsme doufali, že toho namyšleného, sebestředného pitomce vidíme zároveň naposled.*

A vzápětí mě napadne, že přece musí být nějaký způsob, jak tu svatbu zastavit.

KAPITOLA TŘETÍ

FRANCESCA

Nebudu zastírat – je dost dobře možné, že jsem se tak trochu pomátla. Zároveň jsem se ale nikdy necítila tak naživu!

Úplně chápu, proč to všechny ty hrdinky v romantických filmech dělají. Proč kašlou na následky, jednoduše zariskují a udělají něco naprosto bláznivého, aby získaly lásku svého života. Jsem jako na jehlách. Tohle je ten okamžik, kdy se stanu hlavní hrdinkou svého příběhu.

A doufám, že podobných okamžiků zažiju ještě spoustu.

Nesmím uvažovat nad tím, co by se stalo, kdyby to nevyšlo. Jak se znám, se skloněnou hlavou a celá rudá bych vycouvala a tiše zmizela... Já už ale odmítám hrát vedlejší roli v příběhu někoho jiného.

Tohle je můj příběh. Moje velká romance.

Cítím v břiše motýlky, když si Marcuse jen představím. Jeho úsměv, objetí, jak je vtipný a jak se s ničím nepáře. A ten jeho hluboký, nakažlivý smích. Vždycky, když ho rozesměju, je to pro mě ten nejúžasnější zvuk na světě.

Srdce mi buší jako o závod pokaždé, když si vzpomenu na tu noc. Na náš polibek. Je to už osmnáct měsíců a já pořád cítím teplo jeho dlaně na své tváři a chuť jeho jazyka v puse, jako by to bylo včera.

Byl to ten typ polibku, o kterém se píšou písně. Byl jako ta nejlepší poezie, epický happyend. Po měsících flirtování a opatrného každodenního otukávání v práci jsme spolu konečně byli sami. Na chvíli jsme odešli z večírku

a v drobném dešti jsme se zastavili pod pouliční lampou. Vytáhla jsem se na špičkách a on se ke mně sklonil, položil mi ruku na bedra a přitiskl si mě k sobě. Naskočila mi husí kůže...

Líbalí jsme se nekonečně dlouho.

Po večírku jsme skončili u mě v posteli, tulili se a šeptali si, dokud jsme neusnuli.

Jenomže pak potkal Kayleigh a všechno najednou zmizelo. Jako když se za tmy minou dvě lodě a šance na něco nádherného se nenávratně rozplyne. Stali se z nás přátelé, zároveň ale v každém jeho úsměvu, v těch dlouhých objektích a všech zprávách, které si každý den posíláme, cítím něco víc...

Pořád to tam je. Ten pocit. To napětí. Ta jiskra. Prostě to vím.

A Marcus to ví taky.

Musím s ním mluvit.

Musím mu říct, co cítím.

Musím tu svatbu zastavit.

Do obřadu zbývá:
19 hodin a 30 minut

KAPITOLA ČTVRTÁ

GEMMA

Z letištního rozhlasu se ozve hlášení – „... let do Barcelony je připraven k nástupu“ – a u východu se dá okamžitě všechno do pohybu. Lidé se zvedají, sbírají tašky a kontrolují, jestli mají mobil a pas.

Měla bych dělat to samé. Vlastně bych se měla hrnout na začátek fronty, protože letím na svatbu své nejlepší kamarádky – a co může být důležitější než právě tohle?

Místo toho tu stojím jako přimražená, telefon přitisknutý k uchu, abych slyšela hlas své šéfky. „Promiň, je tu dost hluk, mohla bys to zopakovat?“

A ona to zopakuje. Bohužel to nějakým zázrakem není přesný opak toho, co řekla poprvé. Nezdá se mi to. Opravdu to řekla.

Mé povýšení dostala Kayleigh. A je úplně jedno, že vytvoření nové pozice jsem navrhla já, protože jsme byly obě přetížené. Že to já jsem našla ve firemním rozpočtu peníze a odprezentovala svůj nápad vedení a pak za něj bojovala.

Vůbec jsem nevěděla, že ji na tu pozici taky zvažují! Ani se to nikde neinzerovalo. Při prezentaci jsem jasně uvedla, proč jsem pro tu roli nejvhodnější, a myslela jsem, že s tím všichni souhlasí. Takže pokud povýšili místo mě Kayleigh...

Musela si o tu pozici za mými zády říct.

Dokonalá práce – a dostala ji ona.

Už předtím mi sebrala všechno a teď mě připravila i o tohle. O jedinou věc, která měla patřit jenom mně. To povýšení

jsem si víc než zasloužila. Já si ho sakra vydřela. A ona mi ho vzala.

Čekám, že se mi zhoupne žaludek a do očí mi vhrknou slzy, ale nic z toho se neděje. Nejspíš proto, že jsem někde hluboko uvnitř tušila, že to přesně takhle bude. Jak si Kayleigh pořád něco po straně šuškala s naší šéfkou Janet a ta se na ni každou chvilku obracela s „Kayleigh, máš chvilku?“. A potom se vracely do kanceláře se stejnými kelímky od Starbucks jako nejlepší kamarádky, zatímco já trčela u počítače zavalená prací, kterou měla udělat Kayleigh, ale prosila mě, ať jí s ní pomůžu. Mělo mě to napadnout.

„Kayleigh už to ví?“ zeptám se. Tento týden nebyla v práci, odletěla do Barcelony, kde si před svatbou užívá sluníčka. Určitě o tom ale musí vědět.

Janet chvíli mlčí, než odpoví. „Rozhodlo se to minulý týden. Promiň, že jsme ti nedali vědět dřív...“

„Dneska jsem přece byla v kanceláři,“ utrhu se na ni – doslova to zavrčím – protože i když máme všichni spoustu práce, mohla si přece sakra najít dvě minuty na hovor přes Teamsy. Navíc jsme se dnes viděly osobně, dokonce jsme spolu seděly na jedné schůzce.

Janet bylo evidentně trapné mi tu novinku říct přímo do očí – ale zavolat mi to v pátek odpoledne, kdy pospíchám na letiště, už jí tolik nevadí. Ani bych se nedivila, kdyby na mě úplně zapomněla a pak to začala narychlo řešit, protože si uvědomila, že než se uvidím s Kayleigh, měla bych být v obraze.

Vzteky se mi zatmí před očima.

Stále mluví tím klidným, vyrovnaným tónem, jako by mluvila s malým dítětem. „Chceme, abys věděla, jak moc si vážíme, co jsi pro vznik téhle pozice udělala, Gemmo. Ukázala jsi, že jsi ochotná pracovat nad rámec svých povinností, a když budeš takhle pokračovat, určitě se v budoucnu objeví další příležitosti. Tentokrát jsme ale dali přednost někomu jinému.“

Protáčím panenky nad tím vyprázdněným korporátním slovníkem, dokud Janet neřekne: „A Kayleigh zmínila, že toho máš poslední dobou hodně, a tak úplně nestíháš. Pocho-pili jsme, že i proto jsi navrhla tu novou pozici...“

Moment. Cože udělala?

„V tuhle chvíli by to pro tebe prostě nebyla ta správná volba. A pokud se cítíš trochu vyhořelá, můžeš samozřejmě využít firemní podporu v oblasti duševního zdraví.“

„Jsem vyhořelá, protože nás neustále přetěžujete, což jsem přesně zmínila, když jsem navrhla vytvoření té nové pozice. Tu roli bych bez problémů zvládla. Koneckonců už tu práci vlastně dělám –“ zasyčím na ni.

Janet mě přeruší jemným, povýšeným povzdechem.

„Víme, jak tvrdě pracuješ, Gemmo, ale ne vždycky dotahuješ věci do konce. Bylo nám řečeno, že často nestíháš a potřebuješ dodatečnou podporu, kterou ti Kayleigh v nové roli bude umět poskytnout...“

Teď už vidím rudě.

Letištní hala kolem mě je rozmazaná, jako bych se na světě kolem dívala skrze šarlatovou mlhu, a celé tělo mi vibruje vztekem. Hlavou mi běží, kolikrát mě Kayleigh prosila, abych jí s něčím pomohla, a pak si tu práci vzala zpátky, když se jí nějakým zázrakem na poslední chvíli nabitý rozvrh uvolnil. Kolikrát mi přemile navrhla, že za mě něco udělá, protože má čas nebo kontakty, a tak ráda mi uleví...

Do prdele. Je úplně stejná, jako ten vychytralý policajt v seriálu *Brooklyn 99*, co se jako sup vrhá na skoro vyřešené případy a svým kolegům je krade, aby si připsal zásluhy za jejich vyřešení. Kayleigh je přesně takový sup.

Jak jsem to mohla nevidět?

Nejhorší na tom je, že přece vím, jaká je. A stejně jsem to nečekala. Myslela jsem si, že se pro jednu chová kolegiálně. Já pomáhám jí a ona zase mně. Tohle pro sebe kamarádky přece dělají. A když jsem si toho nevšimla já, jak to mělo dojít šéfce?

Přesto se neudržím. „Tohle je strašně nefér a ty to víš. Ty víš, že jsem si to povýšení zasloužila, kolik času a energie jsem do toho dala. Takže protože nejsem ta usměvavá a oblíbená, co sice hovno udělá, ale všichni ji mají rádi, tak mám smůlu?“

Tentokrát si už Janet povzdechne trochu podrážděně. Pak zamumlá: „Přesně tohle je ten přístup, který nás znepokojuje, Gemmo. Podívej, to rozhodnutí je definitivní. Tečka. Užij si prodloužený víkend a uvidíme se v úterý brzy ráno, ano?“

Přístup? Ona si myslí, že mám problém s přístupem?

Co jí sakra o mě Kayleigh navykládala?

Vymáčknu ze sebe něco napůl zdvořilého a hovor ukončím.

Chce se mi ječet. Samozřejmě to neudělám, protože přesně za takové chování by mě na letišti mohli zatknout, ale křečovitě svírám držadlo kufru a do krku mi stoupá žluč.

Dopřeju si volně procítit vlnu zášti a závisti a (zcela oprávněného) rozhořčení, která mě zaplaví, protože vím, že v příštích několika dnech nebudu moct dát nic ze svých pocitů najevo.

Budu se muset usmívat, elegantně ronit dojaté slzy (trénovala jsem to kvůli focení) a rozplývat se nad tím, jak je všechno nádherné, jak to krásně klapě a jak jsou novomanželé úžasní, okouzlující, dokonalí – prostě učebnicová hlavní družička.

Pevně doufám, že nějaká husa dorazí na svatbu v bílém, jen abych na ni mohla vychrtnout sklenici červeného vína, a přitom si na jejím místě představovat Kayleighin samolibý obličej.

Mohla bych to všechno svést na to ukradené povýšení, ale tohle jde mnohem dál.

Jak se postavím do řady u východu, cítím stejnou měrou hrůzu i netrpělivost. Jakmile nastoupím do letadla, už není cesty zpátky. Na druhou stranu – čím dřív bude po všem, tím líp.

Tahle svatba mě stála měsíce života – naplánovala jsem rozlučku se svobodou, běhala po salonech, hledala to nejlepší místo pro obřad, rozesílala e-maily s dotazy na ceny, řekla květiny, catering... Strávila jsem hodiny hledáním ideálních vloček do Kayleighiných bot. Nikdo nemůže říct, že svou roli hlavní družičky neberu vážně.

Jako by mi kdy Kayleigh odpustila, kdyby všechno nebylo perfektní.

A tak jsem do plánování její svatby dala všechno a obě jsme předstíraly, že mě to baví. A Kayleigh mě občas objala a řekla mi, jak moc je mi vděčná.

Skřípám zuby, když si vzpomenu na minulý víkend, když jsem je s Marcusem vezla na letiště. Kayleigh mě dlouze objala a silně mě stiskla.

„Ty jsi prostě nejlepší, Gem! Mám tě úplně nejvíc ráda! Bude to ta nejúžasnější svatba na světě!“

„To bude.“ Napadlo mě v tu chvíli, jestli je z mého hlasu slyšet napětí, které jsem cítila.

„Nejúžasnější.“

Kayleigh se zasmála. Pohodila hlavou, a jak se odtahovala, švihla mě vlasy přes obličej. Ani jedna z nás to nekomentovala. „Jasně, že si myslíš, že bude nejúžasnější, když to byl tvůj nápad! Jsem fakt ráda, že ti nevadilo, že jsem si ho vypůjčila.“

Zářivě se na mě usmála a já jí ten úsměv oplatila, zatímco jsem jí chtěla jednu vrazit. Protože to tak opravdu je – ukradla mi mou vysněnou svatbu a já jí s tím pomohla.

Než ji Marcus požádal o ruku, nikdy o svatbě v zahraničí neuvažovala. Chtěla se vdávat v létě, nejlépe někde na venkově. Ale když jsem se jí svěčila, že jsem vždycky snila o jarní svatbě u moře, bylo rozhodnuto.

Vždycky musela být ve všem lepší.

Koupila si dokonalý byt. Sbalila dokonalého chlapa. Bude mít dokonalou svatbu. A teď má i to povýšení.

Není to fér, ale zdá se, že to nikdo jiný nevidí.

Jenže co jsem měla dělat? Jsme nejlepší kamarádky už od střední, když jsem se čerstvě přistěhovala a ona byla ta, kdo se té nové rozpačité holky ujal. Od té doby jsme nerozlučná dvojka. Všichni mí kamarádi jsou původně Kayleighini kamarádi. Taky jsme spolu několik let bydlely. Sdílely jsme oblečení, drby a účet na Netflixu. Tak proč ne i svatbu?

Cpu kufr do příhrádky nad hlavou větší silou, než je nezbytně nutné. Kolečka hlasitě narazí do plastové hrany a letuška poblíž zvedne obočí.

Přejde ke mně a s profesionálním úsměvem ukáže na obal se šaty, který jsem pohodila na sedačku. „Můžu vám s tím pomoci?“

„Ano, děkuji.“

Dejte to pryč. Jestli máte špetku soucitu, postarejte se, aby se ty šaty ztratily. Spalte je.

„Nějaká slavnostní událost?“

„Svatba,“ odpovím skrze zatáté zuby a pak si vzpomenu, že se mám vlastně tvářit nadšeně. „Moje nejlepší kamarádka se vdává. Jsou v tom šaty pro družičku.“

„No to je úžasné. Nebojte, postarám se vám o ně.“

„Moc děkuji.“

To ani nemusí být, vážně.

Kdyby ta tyrkysová volánová příšernost spadla na ranvej, něco přes ni přejelo a ještě na ni zapršelo, jen by jí to prospělo.

Kayleigh samozřejmě přesně věděla, co dělá, když pro mě vybrala ten groteskní „boho romantický“ výtvar, ve kterém vypadám jako Frankensteinova nevěsta, zatímco ostatní družičky dostaly slušivé šaty s decentním volánkem u krku. Vypadala bych líp i v těch vidláckých šatech, co měla na sobě Katherine Heigl ve 27 *šatů*.

Posadím se na sedadlo u okýnka, nasadím si sluchátka a zabořím se do telefonu. Coby hlavní družička musím ještě naposledy zkontrolovat, že jde všechno jako na drátkách.

Na displeji bliká zpráva od Kayleigh. Poslala ji před dvěma minutami.

Právě jsem se koukla a vypadá to, že tvůj let je zatím v pohodě – tak snad to tak zůstane, když se blíží to špatné počasí! Škoda, že nepřišla už včera, ráno by se mi fakt hodila pomoc s cateringem, lol. Musela jsem to řešit sama a přišla jsem kvůli tomu pozdě na masáž. Šťastnou cestu, zlato! Brzy na viděnou!

Kousnu se do jazyka. Pevně. A necítím nic než vztek, který mi bublá v žilách.

No jasně. Protože to já jsem měla běhat po hotelu a řešit problém s cateringem, zatímco Kayleigh měla na práci důležitější věci – jako třeba masáž. Tak určitě.

Nenávidím ji. Nenávidím ji. Nenávidím ji.

Ale je moje nejlepší kamarádka. Nikoho jiného nemám. Co mi zbývá?

Odepišu jí stejně bezobsažnou zprávu, i když si neodpustím šťouchanec o tom, že jsem si nemohla vzít v práci volno, když jsme uprostřed důležitého projektu. Pak otevřu galerii v telefonu.

Dlouho se dívám na náhled videa z rozlučky. Toho, které jsem měla dávno smazat.

Nebyla by to tragédie, kdybych místo prezentace roztočilých fotek, kterou jsem pracně dávala dohromady, pustila (omylem, jak jinak!) právě tohle video? To byla ale mimořádná smůla. A jak našťavaná bych coby její nejvěrnější obrádkyně na celou tu situaci byla, aby mě náhodou nemohla obvinít, že za to můžu já.

Jaké by to bylo, kdyby pro jednou ochutnala svou vlastní medicínu?

Alespoň jednou.

KAPITOLA PÁTÁ

LEON

Bohužel pro mě a mou neexistující svatební řeč můj let do Barcelony kvůli špatnému počasí nezrušili. Dokonce nemá ani zpoždění.

Když nastupuji do letadla, jsem celý zpocený a lapám po dechu. Jsem tak rozhozený, že mi chvílku trvá najít své místo.

Taky určitě není dobré znamení, že je úložný prostor nad mým sedadlem plný a dvě stewardky musí přerovnat zavazadla ostatních cestujících, aby se tam vešlo i to moje. Nad hlavou mi prakticky svítí neonový nápis se slovy: *Tady nemáš co dělat!*

A aby toho nebylo málo, sedím u okýnka, což znamená, že se dva lidé musí zvednout a vysoukat se do uličky, abych se dostal na své místo.

„Jau!“

Otočím se a zjistím, že jsem batohem zachytil za jeden ze spousty smaltovaných odznáček na její džínové bundě. Je jí velká a vypadá spíš jako pánská. Dlouhé hnědé vlasy má zapletené do francouzských copů, které jí volně padají přes ramena. Má obrovské oči rámované dlouhými hustými řasami.

Je hezká – vlastně je moc hezká – a já na ni zírám, což dělá celou situaci ještě trapnější.

„Promiňte –“

„To nic, to je moje chyba,“ říká a snaží se nás rozplést.

„Ne, ne, za to můžu já –“

„Hele,“ zafuní muž z prostředního sedadla, který je teď zmáčknutý mezi námi, „můžete to trochu urychlit?“

Konečně se vyhákně z popruhu mého batohu. Oba se červenáme, opakovaně se omlouváme a ten neonový nápis nad mou hlavou svítí ještě o něco jasněji.

Nic z toho ale samozřejmě není žádné znamení.

Jenže já se nemůžu zbavit pocitu, že je.

Jako by mi celý vesmír důrazně opakoval, že tohle je špatně a nemělo by se to dít. Úplně slyším babi, jak na mě ze záhrobí volá: *Udělej něco! Na co čekáš?*

Připoutám se, položím si dlaně na stehna – jedna nohavice je po ranním incidentu s kávou pořád ještě vlhká a lepkavá – a několikrát se zhluboka nadechnu, abych se uvolnil.

Nejsem pověřivý, fakt ne. Svatebním povídačkám ze zásady nevěřím. Ovšem jak Kay pořád zdůrazňuje, že potřebuje „něco modrého“ a „něco nového“, začíná se to na mně podepisovat.

Vnímám, že mě někdo pozoruje, ale záměrně se na tu holku na sedačce do uličky nepodívám. Žádné rozptylování si teď nemůžu dovolit. Let do Barcelony je mou poslední šancí: musím během něho napsat svatební řeč a pustit z hlavy všechny pochyby, jinak tu svatbu nepřežiju.

Je mi jasné, že můj přístup k sestřiným vdavkám o mnohém vypovídá.

Všichni na tom neseme svůj podíl viny. Já i zbytek rodiny. Nikoho z nás Marcus zrovna neoslnil, když ho Kay poprvé přivedla domů. Jenže co jsme měli dělat, když se rozhodla představit nám ho zrovna o Vánocích? Jasně že jsme ho přivítali s úsměvem a chovali se k němu hezky. Hlavně se na Vánoce nepohádat. Nikdo z nás nahlas neřekl, jak uspěchaný nám jejich vztah připadá – v té době spolu randili dva měsíce a už mluvili o společném bydlení.

A když pak přijeli na oslavu máminy šedesátky a Kay se pochlubila zasnubním prstenem, co jsme tak mohli říct?

Mámu svatební přípravy brzy strhly, ale já moc dobře vím, že má své pochyby. Občas si povzdychne a řekne něco jako: „Hlavně že je šťastná,“ nebo „Třeba má i lepší stránky, které před námi neukazuje. Možná se stydí.“

Ale když to zkusí nadhodit táta, máma všechno popře a tvrdí, že jsou zamilovaní a Marcus je teď součástí rodiny. Zároveň si o tom všichni myslíme své.

Nikomu z nás není Marcus sympatický a jsme přesvědčení, že pro Kay není ten pravý, ale taky jí to nikdo z nás neřekl – a teď je pozdě.

Měli jsme něco udělat dřív. Měli jsme si ji hned o Vánocích vzít stranou a říct jí: „Ten tvůj je trošku namyšlený, nezdá se ti? Všimla sis, jak pořád každého přerušuje, jako by nikdo jiný krom něho neměl co důležitého říct?“ Měli jsme si s ní promluvit po zásnubách a zeptat se jí: „Jsi si tím fakt jistá, Kay? Fakt si chceš vzít někoho, kdo se chová tak arogantně a povýšeně? Neoslnil tě jenom drahými dárky a večerami v luxusních restauracích?“

Máma nic neřekne. Bude se tvářit, že jim ten pohádkový vztah věří, protože nechce rozrušit tátu. Ví, že mu stres může zhoršit roztroušenou sklerózu. Táta zase mlčí proto, že mlčí máma. A nejmladší ségra Myleene neřekne už vůbec nic. Je ještě moc mladá a nadšená ze vši té romantiky, než aby se nad tím zamyslela.

Babi by jí určitě něco řekla.

Vlastně to i udělala. Ozvala se rozhodně a nahlas, ale Kay si trvala na svém: „Ale babi, já si fakt myslím, že je ten pravej!“ Babi to pak už vzdala. Ne že by to něco změnilo, protože Kay za ní poslední měsíce vůbec nejezdila.

Celé je to jeden velký průser.

A já netuším, co mám dělat.

Jak letadlo pojíždí po ranveji, na půl ucha poslouchám bezpečnostní instrukce a čekám, až mi po startu odlehne v uších, než sáhnu do batohu pro zápisník, ve kterém má být můj projev.

Táta mluvení před lidmi ze srdce nenávidí. Víím, že se děsil dne, kdy bude coby otec nevěsty muset pronést svatební řeč. Moc se neprojevuje ani doma mezi svými, natož před hromadou svatebních hostů. Kay se nad ním slitovala a navrhla, ať řeč pronesu já.

Vlastně by to mělo být snadné. Řeknu něco o jejím dětství, jak v pokojíku pořádala módní přehlídky a nutila mě hrát si s ní s panenkami. A jak všechny její Barbie byly důležité šéfky, jako je dneska ona. Pak řeknu, že je romantička a že od prvního okamžiku věděla, že Marcus je ten pravý...

Můžu napsat něco neutrálního, bez chuti a zápachu, jen s troškou sentimentu. Sakra, můžu to celé zadat ChatGPT a jen to lehce doladit. Nemusí to znít jako Shakespeare.

Otevřu zápisník a dlaní přejedu prázdné stránky.

Dneska nás čeká společná večeře a pár drinků, a zítra... Zítra bych se měl přede všemi postavit a přednést tu řeč. Něco už musím napsat. Cokoliv.

Když jsme Marcuse poprvé uviděli, všichni jsme doufali, že toho namyšleného, sebestředného pitomce vidíme zároveň naposled.

Tohle se do svatební řeči ani trošku nehodí, ačkoliv je to přesně to, co by jí někdo z nás měl říct. A právě tahle jedna věta mě odbrzdí.

Popsané stránky pak samozřejmě vytrhnu a napíšu něco vhodnějšího, ale teď...

Teď si připadám jako na terapii, a tak to nechám volně plynout.

Jak se slova hrnou na papír, najednou se mi v hlavě vynoří neodbytná myšlenka: A co kdybys jí to všechno řekl? Co kdyby sis ji ještě před obřadem vzal stranou a všechno to na ni vysypal?

Máme doma pocit, že jsme o Kayleigh kvůli jejímu vztahu s Marcusem přišli. Jediný, kdo by měl koule jí něco takového těsně před svatbou říct, by byla babi. Jenomže ta už tu není...

Myslím na to, co mi řekla, když táta onemocněl. Myslím na to, co mi řekla pár dní před svou smrtí.

A najednou vím přesně, co mám udělat.

Tak píšu dál.

Začínající turbulence si všimnu až v okamžiku, kdy sebou letadlo trhne tak silně, že propiskou šikmo přeskrtnu celou stránku. Zvednu hlavu a vidím, jak se rozsvěcí signál k připoutání.

Z reproduktorů se ozve lehké zapraskání a mně se sevře žaludek. Není to ale turbulencí.

„Dobrý den, mluví k vám kapitán. Počasí se bohužel výrazně zhoršilo, takže musíme z bezpečnostních důvodů let neplánovaně přerušit. Za chvíli přistaneme na pařížském letišti Orly, kde vás bude čekat pozemní personál a pomůže vám se zajištěním navazujících letů. Za tuto komplikaci se omlouváme.“

Hlášení skončí a mně zvoní v uších.

V duchu slyším babiččin smích: *Tak tys tvrdil, že na znamení nevěříš, jo? A co na to říkáš teď, hochu?*

Nemám čím jí oponovat.

KAPITOLA ŠESTÁ

FRANCESCA

To bude v pořádku, uklidňuji se. Hlavně dýchej. Dalo se čekat, že k něčemu podobnému v tak důležitý den dojde. Stává se to ve všech velkých romantických příbězích, takže se to muselo stát i mně. Určitě je to znamení!

Opakuju si to jako mantru, zatímco se snažím uklidnit bušící srdce a utírám si zpoceně dlaně do bundy. V kabině je hluk a členové posádky se snaží protlačit uličkou, aby zkontrolovali, že jsou všichni připoutaní a mají sklopené stolky. Kluk u okýnka v mé řadě má ten svůj pořad ještě dole. Přemýšlím, jestli je spisovatel nebo umělec – ještě ani jednou nezvednul hlavu od svého zeleného zápisníku.

Když letuška dorazí k naší řadě, čekám, až ho upozorní, aby stolek sklopil, a pak se pokusím upoutat její pozornost. Víím, že jsou na tom všichni cestující v letadle stejně, ale má situace je obzvlášť ošemetná. Je to otázka života a smrti!

Teda spíš „dokud nás smrt nerozdělí“.

„Promiňte,“ vyhrknu dřív, než stihne odejít, „musím být dnes večer v Barceloně. Letím na svatbu. Teda, hlavně tam letím...“ Nervozita, která se mě týdny hromadila, vybublá na povrch a já se začnu chichotat: „Jde o jednoho kluka...“

Podívá se na mě s kamenným výrazem. „Milá moje, vždycky jde o nějakého kluka.“

„Ale to není jen tak nějaký kluk, on je –“

Je to můj kluk a má si brát tu nesprávnou holku!

Nikdy předtím jsem to neřekla nahlas a ani teď tu příležitost nedostanu.

Letuška se usměje a poněkud chladně, ale trpělivě mi vysvětlí: „Slečno, tohle bude řešit pozemní personál. Až dorazíte na terminál, popište jim svou situaci. Určitě vám budou umět pomoci.“

V tu chvíli se ozve ten kluk u okýnka, jehož batoh se mi předtím zachytil za bundu: „Počkejte, já taky letím na svatbu.“

V tu chvíli letušce dojde trpělivost, přestane se usmívat a zvedne obočí. „A vy tam taky musíte kvůli nějakému klukovi, jo?“

„No vlastně ano...“ vysouká ze sebe.

„Ať už potřebujete být v Barceloně kvůli čemukoliv, doporučuji vám po přistání kontaktovat pozemní personál. Teď mě omluvte.“

„Ne, počkejte, já to myslím vážně –“ volá za ní, ale letuška už pokračuje uličkou dál, kontroluje pásy, loketní opěrky a stolky a snaží se vyhnout dalším otázkám, na které nemá odpovědi.

Otočím se na kluka u okýnka. Sedí překloněný s lokty opřenými o stehna, něco si pro sebe mumlá a prohrabuje si přitom světle hnědé kudrny. Muž středního věku, který sedí mezi námi, mu věnuje otrávený pohled, kterého si ten kluk nevšimne, zhluboka si povzdechne a pak si znovu nasadí sluchátka.

Je mi jasné, že se tenhle víkend v Barceloně koná víc než jedna svatba, ale...

Zkoumám jeho profil, prohlížím si přiopláclý nos a výraznou čelist orámovanou upraveným plnovousem. V hlavě si přitom projíždím všechny tváře, které jsem viděla během dlouhých hodin stalkování na Instagramu.

Neumím ho ale nikam zařadit, tak na něj dál zírám, a dokonce se mračím, což si s hrůzou uvědomím v okamžiku, kdy zvedne hlavu a přistihne mě přitom.

„Co je?“ vyštěkne na mě. „Obtěžuju vás nějak?“

„No tak trochu jo,“ nechá se slyšet chlápek z prostředního sedadla.

„Ne, promiňte, nechtěla jsem...“ I mně by vadilo, kdyby se na mě takhle tvářil úplně cizí člověk. Snažím se najít vysvětlení, ale nevím, odkud začít. Pokud opravdu míříme na stejnou svatbu, těžko se mu můžu svěřit, že tam jedu vyznat lásku ženichovi, no ne?

Kluk u okna je v defenzívě. „Někteří z nás musí řešit větší problémy než se sejít s nějakým klukem, víte? Potřebuju někde nutně být a tohle je naprostá katastrofa. Takže na mě můžete přestat takhle zhlížet.“

Konečně se trochu seberu a odpovím mu: „Jasně, musíte na svatbu, já vás slyšela. Tak mě napadlo, jestli třeba nejedeme na stejnou svatbu. Připadáte mi trochu povědomý,“ přidám malou nevinnou lež, abych ospravedlnila to civění.

Zamrká a pozorně se na mě zadívá. Prohlíží si mě tak upřeně, že je mi to až nepříjemné, a o to víc chápu, proč mu mé zírání tak vadilo. Podvědomě se narovná.

„Nemyslím si,“ zamumlá a znovu skloní hlavu ke svému zelenému zápisníku.

„Nemusíte se chovat tak hrubě,“ ohradím se a nakloním se přes nebohého, už značně rozmrzelého pána uprostřed, abych se na něj mohla pořádně zamračit. „Nejste jediný, koho tahle situace stresuje.“

Trochu zrozpáčití a uhne pohledem. „Promiňte. Promiňte, máte pravdu. Jenom je toho teď na mě trochu moc.“

„To ta svatba?“ zeptám se vlídnějším tónem. Je prakticky nemožné, aby se stresoval ze stejného důvodu jako já, ale aspoň se můžu vcítit do toho, že má nervy kvůli svatbě.

„Jo. Taky musím být dneska večer v Barceloně. Musím se ségrou ještě před svatbou mluvit. Potřebuju jí říct...“ zavrtí se a nervózně si pohrává se zápisníkem. „Potřebuju jí něco říct.“

„To zní vážně.“

Takže se mu vdává sestra. Má Kayleigh bratra? Nepamatuju si, že bych na jejích sociálních sítích četla něco o její rodině, a když jsem se s ní potkala, tak o nich nemluvila... Ten kluk působí dost upjatě na to, aby s ní byl příbuzný.

„Tak ať to dopadne dobře, ať už s ní potřebujete mluvit o čemkoliv.“

„Díky,“ zamumlá. „Vám taky... ať to dobře dopadne s tím vaším.“

Zářivě se na něho usměju, i když si mě už nevšímá. Dál se pro sebe usmívám, když se opřu zpátky do sedačky a začnu si pohrávat s odznáčky na bundě.

Ať to dobře dopadne s tím vaším.

Není to bůhvíjaké přání, i když je to víc, než jsem od koho slyšela.

Nikomu ze svých kamarádů se totiž nemůžu svěřit, jak to s Marcusem máme – což je tedy samo o sobě docela varovný signál, já vím. Ale když to vyjde, budou mít za mě radost. Teď by mě od toho všichni jenom zrazovali!

Neznají ho. Ne tak jako já.

Ani moje rodina netuší, že ten kluk z práce, co jsem do něj zamilovaná, je ten samý, co mu teď jedu na svatbu...

Ten kluk u okýnka mě svým přáním povzbudil.

Jen teda doufám, že přece jen nejedeme na stejnou svatbu.

Jakmile letadlo dosedne na ranvej, strhne se tradiční tlačnice lidí toužících se co nejdřív dostat ven. Dveře ještě ani nejsou otevřené, když je ulička nalevo ode mě už napěchovaná nedočkavci. Muž z prostředního sedadla i kluk u okna se taky zvedají a snaží se protlačit kolem mě, aby se zařadili do fronty.

Dostat se ven z letadla trvá věčnost a pak ještě nekonečně dlouho stojíme v řadě na pasovou kontrolu, než nás to konečně vyplivne do příletové haly na hlavním terminálu letiště Orly. Na všudypřítomnou francouzštinu, kterou mluví

všichni kolem a která se line z letištního rozhlasu, nejsem připravená.

Ale nepanikařím. Tedy prozatím.

Mám pořád ještě dost času. Třeba budu v příštím letadle do Barcelony už za hodinu! Není ještě ani půl šesté – večeri nejspíš nestihnu, ale klidně ještě můžu dorazit na večerní drink.

Na chvíli se zasním a představuji si, jak vstupuji do hotelového baru, kde Marcus popíjí s přáteli, a on zvedne hlavu a podívá se na mě tak, že si připadám jako Popelka na plese, jak ke mně přistoupí, a přitom se na mě zešíroka usmívá, jak se spolu vytratíme, abychom si promluvili, vyznali si city, políbili se...

Vlastně mi to zpoždění docela vyhovuje. Nebudu muset protřpět celou večeri a čekat na vhodný okamžik obklopená lidmi, kteří tam přišli oslavit jeho svazek s Kayleigh.

Venku prší jako z konve a strašlivě tam fouká. Déšť bubnuje do prosklených stěn letištní haly, vzduchem létají papíry a odpadky, deštníky se obracejí naruby a lidé se tlačí dovnitř, aby se před bouřkou schovali.

To ale nic neznamená. Předpověď počasí s něčím takovým nepočítala a déšť se určitě co nevidět přezene.

Že jo?

A i když nepanikařím, rozhodně mám jasný cíl.

Prodírám se davem lidí, co hledají odbavovací přepážky, a snažím se najít tu, na kterou nás před přistáním odkázali.

Přede mnou už je docela dlouhá fronta, myslím ale, že se mi podařilo předběhnout většinu rodin a párů, které se zdržely kvůli pasům a zavazadlům. Postavím se na konec řady s vědomím, že si chvíli počkám. Dokážu si představit, pod jakým tlakem jsou teď zaměstnanci letiště, kteří musí přeměrovat všechny cestující, co v Orly uvízli, do toho řeší další zpoždění a jiné problémy.

Musím být trpělivá. Všechno se vyřeší.

„Promiňte, pardon, omlouvám se...“ ozve se za mnou mužský hlas. Někdo se naklání přes páskovou zábranu k lidem

před námi. „Promiňte, můžu vás prosím předběhnout? Hrozně pospíchám. Musím se dneska večer dostat do Barcelony – vdává se mi sestra.“

To je ten kluk z letadla!

Koutkem oka o mě zavadí, a když se ohlédne, taky mě pozná. Uvědomím si, že na něj vyjeveně zírám. Tak mě šokovalo, že se někdo snaží předbíhat, že jsem zapomněla zamaskovat svůj pohoršený výraz.

„To není zrovna fér,“ upozorním ho, „já se taky snažím dostat včas na svatbu.“

„Ale já jsem nevěstin bratr,“ namítne.

„A já jsem ženichova nejlepší kamarádka,“ utřu ho.

Otevře pusku, aby mi oponoval, ale než to stihne, fronta lidí před námi se zavlní a najednou jsme oba vtaženi pod pásku a puštění dopředu.

Nebráním se tomu, i když se cítím poněkud provinile. Poděkuju všem, kteří nás pustili, zatímco kluk z letadla už mezitím kouká do mobilu a zmůže se jen na rychlé: „Díky, kámo.“

Stojíme teď nepříjemně blízko vedle sebe, jak jsme se museli vmáčknout do neexistující mezery, takže slyším vyzvánění z jeho telefonu a taky jak se ozve hlasová schránka.

„Do háje,“ zamumlá a pak nechá vzkaz: „Kay, čau, to jsem já. Ten pitomej let přesměrovali. Právě jsme přistáli v Orly. To je ve Francii. Což dodávám s ohledem na tvé tragické znalosti zeměpisu,“ dodá se smíchem. „Každopádně to nějak udělám, ať dorazím co nejdřív. Dnešní program asi nestihnou, ale budu tam! A Kay... než to všechno vypukne, musíme si promluvit, jo? Potřebuju ti něco říct. No nic, ozvu se, až budu vědět víc.“

Zavěsí a zhluboka vydechne.

Otočím se na něj: „Kay? Kayleigh Michaelsová?“

Stojíme těsně vedle sebe a já si uvědomím, o kolik je vyšší než já. Jsem docela prcek, takže to není neobvyklé, ale v jeho případě musím až zaklonit hlavu, abych mu viděla do očí.